ALVILÁGI JÁTSZMA

BRADLEY KING

Publio

Alvilági játszma

Bradley King

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Prológus

A tavasz végeláthatatlan viharfelhők kíséretében köszöntött a városra. Kíméletlen utcaseprőként igyekezett tisztára mosni Budapest koszos, szürke, szmogtól bűzlő utcáit, bevetve minden fegyverét az orkán erejű széltől, egészen a mogyoró nagyságú esőcseppekig. A zivatar elleni több napig tartó kilátástalan küzdelmet lassan feladni kényszerültek a város csatornái. Bár derekasan harcoltak, mostanra eljutottak arra a szintre, hogy feltétel nélkül megadják magukat a hömpölygő víztömegnek, amely hívatlan vendégként igyekezett elrontani az emberek tavasz beköszönte felett érzett örömét.

Az elmúlt napok időjárására nem lehetett épp mondani, hogy csalogatta volna a népet a városközpontba, de az élet nem állhat meg, csak mert esik az eső, így az utcán tolongó tömeg nem volt jelentősen kisebb, mint máskor. Talán csak annyi változást lehetett észrevenni, hogy most mindenki jobban szedte a lábát, hogy fedél alá kerüljön, mielőtt még egy zuhanyzásra elegendő víz zúdul a nyakába.

Autó viszont érezhetően kevesebb közlekedett a belvárosban, annak egyértelmű jeleként, hogy az utcát borító víztömeg elérte azt a szintet, ami már elijeszti a bizonytalan vezetőket. Mindezek ellenére a forgalom tempója cseppet sem gyorsult fel. Aki akár csak a legkevésbé is ismeri Budapest utcáit, az tudja, hogy a Nagykörúton autózni a reggeli időszakban még a legtürelmesebbek idegrendszerét is képes próbára tenni és most sem volt jobb a helyzet. Az a négy fiatalember sem épp jókedvéből járt arra, akik fehér Octaviájukkal igyekeztek átverekedni magukat a csúcsforgalmon.

A három utas szokatlanul feszülten viselkedett, egyedül a sofőr volt nyugodt, ő már-már sztoikusnak tűnő higgadtsággal terelgette a kocsit az eső áztatta aszfalton. Persze nem neki kellett egyéniségétől idegen módon öltönyben és nyakkendőben paroláznia, a társai azonban rá voltak kényszerítve, tovább növelve ezzel a munka miatt amúgy is magasra hágó stressz-szintjüket. És emellett az is igaz, hogy a munka oroszlánrésze sem rá hárult, legalábbis ha minden az előzetes tervek szerint alakul.

Már a harmadik kört tették meg a háztömb körül, mivel cseppet sem meglepő módon megfelelő parkolóhely nem volt a környéken. Bármely más alkalommal megfelelt volna nekik egy távolabbi is, de most luxus lett volna nem várni egy legalábbis elfogadhatóra. Ettől még persze a keresgélés nem lett kevésbé idegőrlő.

– Végre! – sóhajtott fel a sofőr, mikor az újabb kör végén megpillantott egy frissen felszabadult helyet. Igaz tökéletesnek ezt sem lehetett nevezni, de ha arra várnak, talán még este is ott körözgettek volna. A kocsi három utasa kicsit átmozgatta az órás autóúttól elgémberedett tagjait, majd kipattantak a szakadó esőbe és az aktatáskáikkal védve magukat a Brunner ékszerszalon bejáratához futottak.

A sofőr kényelembe helyezte magát, hisz tudta, hogy beletelik pár percbe, amíg az utasai visszatérnek és jobbnak látta addig lazítani. Ugyan nem volt sok ideje, mégis igyekezett azt kihasználni, mivel az évek során megtanulta értékelni a relaxálás áldásos hatásait. Mielőtt azonban igazán nekiláthatott volna kiélvezni a pillanatnyi nyugalmat, amelyet izgága utasainak távolsága nyújtott neki, az ékszerüzlet riasztója tolakodó sikoltással rángatta vissza a jelenbe.

– Óh, bassza meg! – mormolta az orra alá egy fejcsóválás kíséretében.

És a java csak ezután következett. Szinte még be sem fejezte a szitkozódást, a körút szemközti

oldalán is felüvöltött egy sziréna, egy rendőrautó közeledett nagy sebességgel az ékszerbolt felé.

– Ez csak valami vicc lehet… – mondta, bár momentán nem volt senki a kocsiban, akinek címezhette. Előkapott a kartámaszból egy rádiót: – Srácok! Kurva gyorsan tűnés ki onnan, társaságunk van!

A higgadtság látszatával mit sem törődött már ezután. Beindította a motort és az agya azonnal computer módjára nekikezdett kiszámítani az összes szóba jöhető menekülési módozatot. A rendőrök a szemközti oldalról érkeztek, de az elválasztó sínek, és a közeledő villamosok miatt tenniük kellett egy apróbb kerülőt. Tisztában volt azzal, hogy ez csak pár másodperc pluszt ad nekik, de remélte az is elég lesz. Már ha a társai nem tökölnek túl sokáig… Az üzenet után alig tíz másodperccel szinte kirobbant az ékszerüzlet ajtaja és három fegyveres rontott ki onnan, de az autóban rostokolva még ez az idő is egy örökkévalóságnak tűnt. A rablók bevágódtak a Skodába, amely már az ajtók becsukódása előtt ki is lőtt a forgalomba. Igaz, hogy az akció lényegesen hosszabbra lett tervezve, és nem szerepelt benne rendőrök elöli menekülés, de szerencséjükre rendelkeztek vészforgatókönyvvel ilyen helyzetekre is. A lassan vánszorgó forgalomban való lavírozás helyett a sofőr egyenesen a villamossínekre kormányozta a járművét és ott próbált egérutat nyerni az üldözők elől. Szerencsétlenségükre a rendőrök sem fogalmatlan kezdők voltak, így a villamos kikerülése után a nyomukba is tudtak eredni, méghozzá kínosan kis hátránnyal.

– Toljad neki Alex! Most villogjál, ha tudsz, kisköcsög! – üvöltötte az anyósülésen ülő rabló. A sofőr legszívesebben behúzott volna neki egyet. A korábbi higgadtságának immár nyoma sem volt, de nem engedhette meg magának a luxust, hogy elveszíti a fejét. Már látta a Király utcát, ami a fő menekülési irány volt. Ahogy közeledtek hozzá, megtervezte fejben, hogy hogyan fogja lerázni, a tőlük alig több mint ötven méterre leszakadó rendőröket, a környék zegzugos, egyirányú és/vagy szűk utcáin. Persze ez a terv több kockázati tényezőt is tartalmazott, hisz ha valahol beleakadtak volna egy apróbb dugóba, akkor a menekülésnek lőttek is. Ellenben arra is nagy volt az esély, hogy egy ötven méteres előnyt képesek lesznek akkorára növelni, hogy a szűk rövid utcákban egyszerűen elveszejtik maguk mögül a rendőröket. Ez a tervezgetés azonban okafogyottá vált, amint a kósza jobbra kanyarodási kísérletet meghiúsította egy a körúton szabályosan közlekedő autós. A következő terv az Andrássy út volt, amely bár lényegesen járhatóbbnak tűnt, a rendőrök elől való gyors eltűnést kevésbé segítette elő. Alex már megtanulta, hogy az ilyen helyzetek jó improvizációs képességeket követelnek meg. Igaz, ahol őt oktatták vezetésre, ott a cél a többi versenyző legyőzése volt, nem a törvény előli menekülés, de ez nem jelenti azt, hogy ne használta volna már ezt tudást rendőrök lerázására is számtalanszor.

Szerencsére mielőtt még rá kellett volna kanyarodni az Andrássy útra, észrevette a szemből, az oktogoni megállóhoz közeledő villamost. Látta, hogy szűk lesz, de azzal is tisztában volt, hogy ennél nagyon jobb lehetőséget most nem fog találni. Egy pillanatra beletaposott a fékbe, amivel a frászt hozta az utasaira. Az anyósülésen kuporgó rabló üvöltését mely szerint „Mi a faszt csinál” könnyedén eleresztette a füle mellett, azzal a saját magának tett megjegyzéssel, hogy reméli, tudja mit… Pontosan kellett időzítenie, hogy ők még átférjenek a villamos előtt, de a rendőröknek már esélyük se legyen. Ezért is engedte őket közel, hisz ebből a távolságból már jóval kevésbé volt esélyük lereagálni az őrült húzását.

– Ugye nem arra készülsz, amire gondolom? – rémüldözött az egyik rabló a hátsó ülésről. Ez már lehet, hogy válaszra méltó lett volna, de Alex most csak a manőverre koncentrált. Az agya gép módjára dolgozott a helyes ív és sebesség kiszámolásán, nem kihagyva az egyenletből az eső miatt csúszóssá vált aszfaltot.

Amíg a kocsi három utasa ijedten csimpaszkodott a kapaszkodóba, a megállóban várakozó emberek szájtátva bámulták, ahogy a fehér Octavia a síneken elszáguld mellettük, majd

akciófilmekbe illő módon a járdasziget végénél csúszásba kezd és egy tökéletes 180 fokos fordulóval befarol a villamos előtt a szembe jövő sávba. A jármű vezetője ekkor már vadul fékezett, de ezzel csak azt érte el, hogy elvágta a rendőrök útját a menekülőktől.

Mire az üldözők megkerülték a villamost, a fehér Skoda már bőven a látóhatáron túl járt.

Első fejezet

– Kerítsd elő nekem azt a négy rohadékot, de kurva gyorsan, vagy fejek fognak hullani! A tiéddel kezdve. – Radnai Áron csak úgy tajtékzott a dühtől. Soha nem számított hirtelen haragú típusnak, de ha felidegesítette valami, akkor bölcsebb volt félreállni az útjából. Azt persze nem lehetne állítani, hogy sokan merték megismerni a haragos oldalát, tekintve, hogy ő volt a magyarországi zsidó maffia feje. Ez így persze két szempontból is pontatlan megfogalmazás. Egyrészt, mert bár Radnai valóban zsidó volt, a bűnszövetkezete a legkevésbé sem válogatott vallási alapon, másrészt, mert a hatalma jóval túlnyúlt már az országhatáron, így nem kizárólag a honi alvilágot tartotta az uralma alatt.

– Egy bolt még lehet véletlen – próbált nyugalmat erőltetni magára, de pillanatok alatt újra bedühödött –, kettő kurva szerencsétlen egybeesés, de három az már egy kibaszott hadüzenet! Nem tudom ki találta ki, vagy miért, de azt akarom, hogy holnapra az ő hullája díszelegjen az összes kurva napilap címoldalán! – Hatalmasat csapott az asztalára. Általában igen távol állt tőle a káromkodás, vagy bármi egyéb teátrális érzelem kimutatás, de most annyira kijött a sodrából, hogy képtelen volt türtőztetni magát. – Szóval Janikám fogd szépen a legjobb embereid és álljatok rá az ügyre! Nem érdekel, ha emiatt a török ügylet kútba esik, most ez a prioritás. Megértetted? Holnapra a felelősök itt legyenek a szőnyegem szélén kiterítve.

– Megértettem – felelte Radnai első számú végrehajtója. Őt polgári nevén Kovács Jánosnak hívták, vagy legalábbis ez állt a személyi igazolványában, de mindenki csak Kovács doktorként emlegette. Nem mintha rendelkezne bármilyen tényleges doktori fokozattal. – De szerintem hiba lenne azonnal végezni velük.

– Mármint miért is? – kapta fel a fejét a nagyfőnök.

– Mert nekem nem áll össze a kép. A rablás csak terelés lehet, nem több. Ezek profik, és profik nem pazarolnak időt értéktelen dolgokra.

– Pontosan.

– Akkor tehát miért vitték el a főkönyveket?

– Hogy félrevezessék a rendőröket. Az önrablás iskolapéldája. Amíg a tulaj körül szaglásznak, őket nem keresik.

– Igen, ez is lehetne, sőt, reméltem is, hogy így van, de a mai rablás után már kizártnak tartom.

– Hallgatlak.

– Az első kettő profi munka volt. Gyors, precíz, jól megtervezett. Ha én csináltam volna, büszke lennék rá. Olyan üzleteket szemeltek ki, ahol nagyértékű ékszerek, valamint nyers gyémántok voltak és több menekülési út is szóba jöhetett.

– Ezeket eddig is tudtam. És?

– Mi igaz ezek közül a legutóbbira?

Radnai kezdte kapizsgálni, hogy mire céloz az embere.

– Hm… Mondasz valamit. Tehát szerinted…? – megállt, hogy Kovács fejezhesse be a megkezdett gondolatmenetet.

– Igen, szerintem a könyvelésünket akarták. Mégis mekkora zsákmányra számíthattak itt? Tizenöt-húszmillió? Aprópénz az előző kettőhöz képest. És milyen kockázat mellett?

– Értem, hogy mire akarsz kilyukadni, de… mindenki, aki tud a rejtekhelyről, az anélkül is hozzáfér, hogy ellopatná. Nem is tud senki ezekről, csak a…

– Csak a legmagasabb rangú vezetőink.

– Remélem, hogy tévedsz. Áruló a szervezet vezetésében… Még belegondolni is szörnyű, hogy valaki talán kiadott minket Romanenkónak.

– Én még abban sem vagyok annyira biztos, hogy csak rá kell gyanakodnunk. A kínaiak is egyre erősebbek. Ráadásul velük még nem tudjuk, hányadán állunk. Egy nyílt támadást biztos nem kockáztatnának meg, de ez nem is az volt.

Radnai felállt a székéből és körbesétált a szobában. Mikor valamit komolyan át kellett gondolni mindig ezt tette. Szerette végigjáratni a tekintetét az intarziás bútorokon, drága eredeti festményeken és a masszív függönyökön, amelyek eltakarták az amúgy gyönyörű rálátást a városra. Szerette ő a látványt, de ennek ellenére is az ablakok mindig takarva voltak, mivel úgy érezte, hogy egy akkora birodalom feje, mint az övé, nem engedheti meg azt a luxust, hogy könnyű céltáblája legyen egy orvlövésznek. Persze tisztában volt vele, hogy bárhol lelőhetik, de mégis jobbnak látta nem közszemlére tenni magát, ha épp nem muszáj.

– Mondasz valamit – sóhajtott egy percnyi hallgatást követően. – Bár én kétlem, hogy Wongnak elég nagy a töke bármilyen támadáshoz ellenem, de nem tudhatjuk, hogy mi jár abban a kis sunyi sárga fejében – lassan visszasétált a székéhez és leült. – Igazad van, a hullájukból nem szedhetünk ki semmit. Próbáljátok élve elkapni valamelyiket. Nem muszáj, hogy sértetlen állapotban kerüljön elém, ha hiányzik egy-két végtagja, attól még ki lehet hallgatni.

– Megértettem. Valami egyéb esetleg?

– Nincs. Legyetek gyorsak, már így is túl sok pénzem ment rá ezekre. Ha mások is szagot fognak és azt hiszik majd, hogy az öreg Radnai elpuhult… – megállt egy pillanatra, hogy a gondolataiba révedjen, de aztán folytatta – nem csak az üzleteimet próbálják majd kifosztani. – azzal intett Kovácsnak, hogy távozzon. Az nem is zavartatta magát olyasmivel, hogy köszönjön kifelé menet, tudta, hogy úgysem kapná vissza a gesztust.

Radnai hátradőlt a székében és behunyta a szemét, hogy a gondolataiba merülhessen. Mikor húsz éve a rendszerváltás idején nekikezdett az apróbb stiklijeinek, még nem sejtette, hogy egykor ilyen nagy hatalma lesz majd. Középosztálybeli zsidó családból származott, bár a családja a vallást már a nagyapja óta nem gyakorolta. Mire a nyilasok hatalomátvétele megtörtént a háborúban, Radnai nagypapa már hosszú évek óta Róka néven élt, úgy házasodott meg és lett két fia, akiket a nagy szegénység ellenére is sikerült tisztességben felnevelniük. Az idősebbik gyermeke fiatalon feleségül vette a középiskolai szerelmét és az ő házasságuk gyümölcse lett a kis Áron. Bár nem volt jó tanuló, de kiváló érzékkel rendelkezett, hogy bármilyen helyzetben feltalálja magát és ez igen messze juttatta az életben. Ennek köszönhetően kerülhetett például be egy főiskolára, mindazok ellenére, hogy a tanulmányi eredményei ezt nem tették volna lehetővé. A felsőbb tanulmányai során nekilátott kikutatni a családfáját és csak ekkor ismerte meg családja zsidó eredetét. Apjára és nagyapjára annyira megharagudott ennek eltitkolása miatt, hogy ezután csak minimális szinten tartotta velük a

kapcsolatot. Vallásos ember lett belőle, de persze csak a maga meglehetősen rugalmas módján, hisz arra már nem fordított túl nagy energiát, hogy megismerje a zsidó kultúrát. Bár visszavette a Radnai nevet, a jóvátételből kimaradt, hisz a családját nem érte kár a háború alatt. Ugyan dühítette a helyzet, de ezzel együtt is csak nyert a rendszerváltáson, mert egy főiskolai barátjának köszönhetően jó áron szerzett meg a privatizáció során néhány apróbb céget, amiket aztán a törvényeket még önmagához képest is igen rugalmasan értelmezve sikerült felfuttatnia. Azt persze már ekkor is látta, hogy az igazán nagy pénz nem a legális üzletelésben van, így belevetette magát a vadkapitalizmus kusza világába, amelyet mintha neki találtak volna ki. Mire az első nagy hullám lement, igen nagyhatalmú emberré vált, és az ezredforduló idejére a komolyabb vetélytársaitól is sikerült megszabadulnia. Úgy vált a honi szervezett bűnözés fejévé, hogy ő maga személyesen soha semmi erőszakos bűncselekményt nem követett el. Ez persze távolról sem jelentette azt, hogy ha áttételesen is, de ne tapadna vér a kezeihez.

Ahogy öregedett, egyre gyakrabban tűnődött el az életén. Bár még csak pár éve múlt ötven, mégis úgy érezte, mintha már a hatvanon is túl járna. Ezt az érzést tükrözte a külseje is, lényegesen idősebbnek tűnt a koránál. A haja már jóval korábban kifehéredett, és a feje tetején el is fogyott, az arca pedig olyan barázdás volt akár az arizonai sivatag napszítta homokja. Bőre fénnyel csak igen ritkán érintkezett, így a színe lassan már-már vetekedett a hajáéval. Bár soha nem volt egy sportos alkat, mostanra terebélyes pocakot eresztett, amitől az amúgy sem szálfa termete még alacsonyabbnak tűnt.

Tisztában volt vele, hogy eljárt felette az idő, és így a hosszú évek után egyre gyakrabban merült fel benne a kérdés, hogy vajon megérte-e ez az egész…

***

Kovács az irodából kilépve dühösen morogni kezdett az orra alatt. Elég régen dolgozott már Radnainak, és kellőképp magas pozícióba küzdötte magát, hogy az ilyen feladatok végrehajtásával ne neki kelljen foglalkoznia. Bár nem rendelkezett semmilyen hivatalos titulussal a szervezetben, mégis mindenki úgy tekintett rá, mint Radnai negyedik alvezérére, épp ezért a jelenlegi feladatot egyértelműen rangon alulinak érezte. Elmúltak már azok az idők, hogy lábakat kelljen törnie, és az igazat megvallva nem is sírta vissza őket. Na nem azért, mert az idő során megcsömörlött volna az erőszaktól, egyszerűen csak már az ilyesmik felett állónak gondolta magát. Mindezek ellenére természetesen meg sem próbálta megkérdőjelezni a főnök utasításait. Szemtől szemben nem. Vagy legalábbis egyelőre. Megvoltak neki a maga tervei a jövőre nézve és azokban Radnai nem igazán szerepelt. Fiatalabb is volt, mint az öreg – bár a pontos koráról keveseknek volt tudomásuk, csak annyit mertek volna megtippelni, hogy a negyvenes éveinek elején jár – ügyesebb, jártasabb a kor alvilágában és nem utolsó sorban a többség rátermettebb vezetőnek is tartotta. Ennek talán lehetett némi köze a megjelenéséhez is, lényegesen markánsabb alak volt, mint Radnai. Bár nem számított épp égimeszelőnek és első ránézésre talán kifejezetten erős fizikumúnak sem tűnt, valahogy mégis volt benne valami, ami a többséget az első pillanattól kezdve tiszteletadásra késztette. Rövid platinaszőke haja néhol már őszülni kezdett, de átható kék, hidegséget sugárzó szemei miatt erre senki nem mert megjegyzést tenni. Bár félelmetesnek tartották, valójában inkább csak végtelenül pragmatikus volt, aki bármit megtett a kívánt cél eléréséért és ezzel olyannyira kivívta a szervezet tagjainak megbecsülését, hogy Radnai közvetlen emberei már sokkal inkább iránta éreztek hűséget.

A kocsijához sétálva folyamatosan a következő lépésen dolgozott az agya. Az eddig ismertek alapján szellemekkel volt dolguk. Már az első rablást követően kiadta az embereinek, hogy keressék a tetteseket, de sem azok, sem a rendőrségi kapcsolatok nem jutottak semmire az ügyben. Bár minden logika azt mutatta, hogy valamelyik rivális szervezet burkolt háborús tervei állnak a háttérben, mégsem voltak képesek összekapcsolni a rablásokat egyikkel sem. A rablók túlzottan profik voltak ahhoz, hogy ennyire a semmiből tűnjenek elő. Ismerték a helyeket, tudták mit éri meg

elvinni, pontos ütemterv szerint dolgoztak és a videókból ítélve az idegesség legapróbb jele sem mutatkozott rajtuk az akciók során. Mégis, ahogy utánajártak, egyetlen ismert rablóbanda sem lehetett a tettes, akkor pedig honnan kerültek elő ezek? Olyasmiket raboltak el, amiket nem lehet csak úgy az első zaciban elpasszolni, és abban is egészen biztos volt, hogy az egész országban nincs orgazda, aki át merne venni bármit, amit Radnaitól raboltak. A nagyobb baj az volt, hogy senki nem tudott róla, hogy feltűntek volna a piacon az ékszerek, vagy akár a nyers gyémántok. Röviden fogalmazva az összes megszokott módszer csődöt mondott. Lényegesen több volt a kérdés, mint a válasz, és Kovács soha nem szerette az ilyen helyzeteket.

Az első útja Radnai belvárosi irodájától a legutóbbi rablás helyszínére vezetett. Bár tisztában volt vele, hogy sok újat nem tud majd meg, de erről az akcióról még nem látta a felvételeket, és remélte, hogy talál majd rajtuk valami használhatót.

A helyszínelés még távolról sem fejeződött be, de Kovácsnak ennek ellenére sem jelentett gondot bejutni a lezárt területre. A rendőr, aki átengedte a kordonon nem titkolt undorral tekintett rá, de ő meg sem próbált erre reagálni. Hozzá szokott az ilyen reakciókhoz az olyan zsaruktól, akiket a szervezet nem vágott zsebre. Bár papíron magánnyomozó volt, mindenki nagyon is jól tudta, hogy valójában Radnai végrehajtója, de ahogy a nagyfőnököt nem lehetett elkapni, úgy ő is érinthetetlen volt. Ezzel együtt is irritálta a rendőröket, mikor néhanapján feltűnt egyik–másik bűnügyi helyszínen, de nem mertek szembeszállni a feletteseik utasításával, hogy segítsék a munkáját. Bár nyílt titok volt, hogy néhány magasabb beosztású vezető a fizetését két helyről kapja, senki nem mert ez ellen tenni valamit, így Kovács számára az ilyen ellenséges megnyilvánulások nem jelentettek többet egyszerű kényelmetlenségnél, amit a munka velejárójaként könyvelt el. Szerencsétlenségére nem volt egyetlen olyan rendőr sem a helyszínen, akitől számíthatott komolyabb segítségre, így nekilátott saját maga átnézni a tetthelyet. Az már szinte azonnal nyilvánvaló volt, hogy a rablók ezúttal nem tudtak kirámolni mindent, amit akartak.

– Valaki megzavarta őket? – kérdezte meg az egyik közelben álló rendőrt. Az csak megvonta a vállát.

– Ja. Az egyik eladónő a pult alatt pakolt, amikor berontottak a rablók. Sikerült elkúsznia a riasztóhoz és aktiválni tudta, az erre járó kollégáink pedig azonnal reagáltak is a jelzésre – szemmel láthatóan igyekezett olyan kimérten felelni, amennyire csak tudott.

– A kamerák felvételeit elvitték már?

– Nem.

Kovács ezzel lezártnak is tekintette a beszélgetést, úgyhogy egy szó nélkül visszatért a hely tanulmányozásához. Hamar rájött, hogy ezzel semmire nem megy. A rablók megint tisztán dolgoztak. Igaz, hogy nem tudtak mindent magukkal vinni, de egyértelműen nem pánikoltak be a zsaruk feltűnésétől.

Elhagyta az eladóteret és hátrament az irodába megnézni a felvételeket. Az egyik rendőr épp készült elvinni a DVD-t, de annyi időre odaadta neki, hogy felmásolja a videókat a laptopjára. Ezután, mivel nyilvánvalóan esélytelen volt, hogy bármi újat megtudhatna, angolosan távozott az üzletből.

Beszállt az autójába, kényelmesen elhelyezkedett és elindította a videót. Háromszor nézte végig egyenként az összes kamera felvételét, de azon kívül, hogy ezúttal félbe maradt a rablás, minden ugyanúgy zajlott, mint a korábbi alkalmakkor. Dühösen csapta össze a laptopot és vágta be a hátsó ülésre. Beindította az autót, és útra kelt, hogy felkeresse a Lali’s nevű kocsmát, ahol az embereivel volt találkozója. Épp a hírek szóltak a rádióban.

„Akciófilmekbe illő autósüldözés zajlott le ma kora délelőtt Budapest belvárosában. A „Gyémántbanda” néven elhíresült rablók két héten belül már a harmadik ékszerüzletre csaptak le, de ezúttal a helyszínre kiérkező rendőrök megzavarták őket. A kézrekerítésük azonban sajnos nem járt sikerrel. Az elfogásukra tett kísérlet autós üldözésbe torkollott, aminek végén egy hajmeresztő manőverrel a rablóknak sikerült kereket oldaniuk. Az üldözésről készült videókat megtekinthetik a Class FM internetes oldalán.”

„Videók az üldözésről?” – villant át az agyán. Bár nem volt oda a számítástechnikáért, ilyenkor mégis áldotta, hogy az interaktív média világában élünk. Persze nem tartotta valószínűnek, hogy rossz minőségű mobillal rögzített videókból értékes információkat szerezhet a rablókról, de nem volt abban a helyzetben, hogy figyelmen kívül hagyjon bármilyen apró esélyt is. Félreállt az első lehető helyen, előkapta a laptopját, amely túlélte a meglehetősen durva repülőutat. Persze nem volt ez véletlen, Kovács három gépe lelte már hasonló feszültség-levezetésben halálát, mire rájött, hogy egy törésbiztos gép sok kellemetlenségtől megkíméli. Beütötte a kapott címet a böngészőbe, és pár másodperccel később már nézte is az üldözésről készült videókat. Soha nem tartozott a könnyen lenyűgözhető emberek közé, de a felvételeket látva csak ámulni tudott. Ifjabb korában ő maga is részt vett néhány rablásban és ismert jó sofőröket, de ilyen manőverre egyikük sem lett volna képes… És ezzel formálódni is kezdett egy gondolat a fejében. Megtalálni három profi rablót erősen hajaz a tű, és a szénakazal esetére, hisz lehetnek akárkik, nagy gyakorlattal rendelkező bűnözők, ex-katonák, vagy akár volt rendőrök is. Ellenben egy olyan sofőr, aki képes egy ilyen mutatványra, az biztos, hogy már korábban is hagyott maga után nyomokat. Akik ilyesmiket tudnak, zsigerből képtelenek arra, hogy ne villogtassák képességeiket úton-útfélen.

Persze Kovács túlzottan komoly embernek tartotta magát ahhoz, hogy otthonosan mozogjon az utcai versenyzők, és autós fenegyerekek világában, de miért lenne az ember zsebében a fél rendőrség, ha nem használhatná ki az erőforrásaikat? Előkapta a telefonját és tárcsázta az egyik forrása számát.

– Bűnmegelőzési osztály, Horváth zászlós – szólt a rendőr unottan a telefonba.

– Kovács doktor.

– Üdv dokikám, mi ügyben hívja fel rég elfeledett barátját? – Kovács már el is felejtette, hogy mennyire utálja ennek a majomnak a stílusát.

– Szükségem lenne egy listára az autós suhancokról, utcai versenyzőkről és bárkiről, aki képes olyan mutatványokra, amit a mai rablás során produkáltak a rablók.

– Óh, hát már azt hittem megizzaszt dokikám. Az a lista már kész is van.

Kovács annyira meglepődött, hogy csak egy pillanatnyi kihagyás után bírt reagálni.

– Ez gyors volt.

– Ugyan, nehogy már azt higgye, hogy maga az első, akinek ez eszébe jutott. A lista összeállítása már akkor megkezdődött, mikor az üldözésben részt vevő srácok jelentették, hogy elvesztették a rablókat.

– És?

– Mit és?

– Átküldi nekem? – utálta, mikor valaki szándékosan játssza a hülyét.

– Hát persze dokikám. De tudja… – emelte fel a hangját a rendőr, jelezve, hogy nem ingyen adja a szívességet.

– Csak küldje a listát! – dörrent Kovács, aztán lerakta a telefont. Bár nem tartozott azok közé, akik ragaszkodtak az utolsó szóhoz, tisztában volt vele, hogy az ilyen Horváth féléknek milyen fontos ez.

Alig egy perccel később már csipogott is a laptopján az e-mail. A listán szerepeltek nevek szép számmal, többségében pitiáner visszaeső gyorshajtók és autótolvajok, de első pillantásra egyik sem tűnt túl valószínűnek. Akadtak ott feltételezett és elítélt utcai versenyzők is, az már mindjárt jobban tetszett Kovácsnak, de még így is túl sokan voltak, hogy mindegyiküket fel lehessen keresni egy udvarias csevej lefolytatásának céljából. Már majdnem a végére ért az aktáknak, mikor megakadt a szeme egy jelentésen. Igazából nem volt egy teljes akta, sokkal inkább úgy tűnt, mint egy rossz helyre iktatott irat. A jelentés szerint a több rendbeli autólopással, és csempészéssel gyanúsított Modori Alexander visszatért az országba. Igaz, hogy jó pár hónappal a rablási sorozat előtt, de így is ígéretesnek tűnt. Persze ha más név állt volna a papíron, talán át is lapoz rajta, de így felkeltette a figyelmét. Ugyan soha nem volt igazán járatos az autóversenyzés világában, Modori Alex nevét még ő is ismerte. Ígéretes pilóta volt még a kétezres évek elején, gyakorlatilag szinte a teljes honi média a magyar Ayrton Sennaként emlegette, amíg aztán egy olaszországi Forma 3000 futam után össze nem verte az istállója tulajdonosát. Örökre eltiltották a versenyzéstől, és súlyos testi sértésért még be is börtönözték az olasz hatóságok. Azóta eltűnt a média szeme elől. Hogy a rendőrségen valaki miért szentelt külön jelentést a hazatértének, arról viszont nem volt nyom. Bár vádolták bűncselekménnyel korábban, de nem itthon, és az egy testi sértésen kívül mindig fel is mentették.

Fotó nem volt mellékelve az aktához, így rákeresett a nevére az interneten. Többségében régi képeket dobott ki a kereső, amelyekről egy csillogó szemű, tipikus tinilányok kedvence fiú mosolygott vissza rá. Ezekkel azonban nem sokra ment, eltelt azóta közel tíz év, azalatt sokat változhat az ember. Kicsit mélyebbre ásva talált egy olasz hírportált, amelyen volt róla egy viszonylag friss cikk. Bár nem tudott olaszul, arra tippelt volna, hogy valamelyik felmentését minősíthette elég fontos hírnek az egyik netes lap, hogy közöljön róla egy rövidebb írást. Szerencsére egy fotó is volt mellékelve róla. Egy feltűnően attraktív olasz lánnyal az oldalán sétált ki a bíróság épületéből. Bár megmaradt szépfiúnak, a vonásai sokat férfiasodtak az évek során, így már kifejezetten markáns arcéllel rendelkezett, amit a kétnapos borosta csak még jobban kiemelt. A korábbi zselézett, melírozott haja a múlté volt, és ahogy a hosszából meg lehetett ítélni mostanában nem törődött sokat a fodrászhoz járással. Az Olaszországban töltött évek meghagyták a nyomukat a bőrszínén, amely immár olyan sötét volt, hogy külsőleg csak a magassága különböztette meg a helybéliektől. Amennyire Kovács meg tudta ítélni az a típus volt, akiért 15–től, 95–ig oda vannak a nők.

Persze azzal, hogy volt egy neve még nem sokra ment, hisz semmi egyéb használható infót nem tudott előhalászni. Egy újabb rövid, de hasonlóan kellemetlen telefonhívás következett a zászlóssal, amely során megtudta, hogy Modori nem rendelkezik bejelentett hazai lakcímmel és semmi információ nincs a tartózkodási helyét illetően.

„Túl könnyű is lett volna” – futott át Kovács agyán. Persze azért nem volt vészes a helyzet. Igaz, hogy nem ítélték el Modorit, de az még nem jelentette azt, hogy nem követte el azokat, amikkel gyanúsították. Márpedig akkor nem volt más teendő, mint előkeríteni a volt bűntársait és erre a célra bizony a szervezet olyan forrásokkal rendelkezett, amikről a rendőrség még csak nem is álmodhatott.

Második fejezet

Ahogy beesteledett, az eső végre csillapodni kezdett, de a csatornáknak már ez is késő volt. A masszív felhőszakadás végül sikeresen töltötte meg őket vízzel és így az alacsonyabban fekvő területeken szinte már csónakra volt szükség a közlekedéshez. Arról még nem volt szó, hogy elrendeljék az árvíz helyzetet, de nem sokon múlt.

A körülmények jelentősen megnehezítették annak a Duna-parthoz közeli csepeli raktártelepnek a megközelítését is, ahova Alex tartott. A társai már jó ideje vártak ott rá, de ő nem sietett találkozni velük. Az igazat megvallva soha nem rajongott az ötletért, hogy rablásokban segédkezzen, még úgy sem, hogy tudta, baja igazán nem származhat belőle. Nem mintha erkölcsi aggályai lettek volna az országosan ismert szemétláda Radnai kirámolása miatt, egyszerűen csak nem szeretett ilyen ügyekbe keveredni. Mikor visszatért Magyarországra, az volt a terve, hogy végre letelepszik, és tisztes életbe kezd, maga mögött hagyva bűnözői múltját. A menyasszonya igazán megérdemelte már, hogy ne kelljen nap mint nap attól félnie, hogy hazatér-e hozzá. De amikor az embert felkeresik egy visszautasíthatatlan ajánlattal, akkor nem nagyon tud mit tenni. Legszívesebben azon nyomban nemet mondott volna a dologra, de ezt a szó szoros értelmében nem lehetett visszautasítani, így végül a kevésbé rosszat választva belement az alkuba.

Újdonsült társai szerettek ugyan Robin Hood szerepében tetszelegni, de valójában sütött róluk, hogy élvezik a helyzetet. Ez még nem is lett volna baj, ha nem dörgölték volna unos-untalan az orra alá, hogy mennyire nincs rá szükségük. A mai akció után persze nem kis elégtételt érzett, hisz nélküle az egész művelet a kútba esett volna. Bár erős ingere volt, hogy ezt a képükbe vágja, végülis nem tette meg. Még… De csak az egyik merjen rá megjegyzést tenni ezek után! Csak az egyik… Ha igazán őszinte akart lenni magához, még remélte is, hogy valamelyik megteszi, mert akkor lelkiismeret-furdalás nélkül engedhette volna ki azt az énjét, amelyet a nápolyi maffiából való távozása óta igyekezett elfojtani.

A gondolataiba merülve szinte gépiesen vezetett, alig érzékelve a külvilágot. A Kikötő úton haladva egyszer csak arra eszmélt, hogy sorra húznak el mellette az autók, akik megelégelték a döcögős tempóját. Nem igazán szokott vele ilyesmi történni, így egy jó nagyot lekevert magának, hogy észhez térjen.

Soha nem értette, hogy mi szükség van egy ennyire eldugott búvóhelyre. Félreértés ne essék, ő sem úgy gondolta, hogy az üzleteiket egy Váci utcai kávézó kirakatában kellene bonyolítaniuk, de ez a találkahely legalább annyira gyanús volt. A raktártelephez a Csepel Művek egykori dolgozóinak lakótelepén keresztül vezetett az út, márpedig az messze a kerület leglepusztultabb környéke volt. A többségében romák lakta negyedben meglehetősen feltűnő jelenség voltak ők négyen, és ezen még csak tovább rontott a tény, hogy legendás autótolvaj létére Alexnek egyetlen kocsija volt, egy erősen tuningolt Subaru Impreza, ami lényegesen módosabb környékeken is felhívja magára a figyelmet. Kölcsönkérhette volna ugyan Carmela kis Corsáját is, de ami azt illeti nem érezte annyira biztosnak pozícióját a kettejük közt dúló nemek háborújában, hogy megpróbálkozzon ilyesmivel. Meg úgy őszintén megvallva nem is szeretett olyan autókat vezetni, amik öt másodpercnél lassabban gyorsulnak százra…

Ahogy lekanyarodott a Rákóczi útról, a hideg futkosott a hátán. Mindig elképesztőnek találta Budapest azon tulajdonságát, hogy hogyan képes egy tisztes környék mindössze két utca alatt nyomornegyeddé válni, ahova kevésbé bátrak talán be sem merészkednének. Ő soha nem tartotta

magát gyávának, ennek ellenére ebben a városrészben még akkor sem állt volna meg, ha egy hasbaszúrt ember könyörgött volna az út szélén segítségért.

Szerencsére a raktártelep viszonylag jól őrzött volt, és bár többségében helyi érdekeltségű vállalkozók tartották ott törvényes és kevésbé törvényes úton szerzett javaikat, nem zárkóztak el attól, hogy külsősöknek is bérbe adjanak egy épületet.

A kapunál álló őr már régi ismerősként üdvözölte Alexet, de a Gyémántbandából egyedül neki járt ki ez a bánásmód, a többiek pökhendi, lekezelő stílusuk miatt nem örvendtek túl nagy népszerűségnek. Persze amíg az épület bérléséért rendesen fizettek, addig a kutyát nem érdekelte a stílusuk.

– Csá testvérem! Megint szeánszod van a céggel? – tartotta fel az öklét az őr. Alex lekoccolta.

– Az, hogy rohadna meg. Megjöttek már ezek a parasztok?

– Meg, hogy a rák egye ki a szívüket.

– Higgy nekem, ha igazán jól ismernéd őket… még jobban tele lenne velük a tököd – az őr felnevetett. Valójában eleinte Alex sem szívlelte a srácot, de régóta elve volt, hogy a ranglétra alján állókkal is jó kapcsolatot kell ápolni, mert sokszor ők a leghasznosabb infóforrás. Mostanra azonban a bájcsevej már inkább őszinte haveri csipkelődés volt, amiből ugyan még semmit sem profitált, de ez nem jelentette, hogy ne lehetne meg a maga haszna a későbbiekben.

– Na én léptem.

– Csá – intett neki továbbot az őr.

Végighajtott az egykor a csepeli gyárhoz tartozó lerobbant épületek között. A valaha oly elpusztíthatatlannak tűnő létesítmények mostanra nem voltak többek düledező romoknál, ahova épelméjű ember talán be sem tette volna a lábát. Valójában már évekkel ezelőtt le kellett volna bontani mindet, de akkor a helyi vállalkozók nem húzhattak volna tovább hasznot belőlük, és ezáltal csökkent volna a helyi önkormányzati funkcionáriusok zsebébe jutó kenőpénz mértéke is, márpedig az ilyesmit nem lehetett hagyni. Természetesen egy kicsit is jóérzésű embert elriasztottak volna az épületeken tátongó több centis repedések, a bármikor leválni kész négyzetméteres vakolatdarabok, de a bontási tervek végrehajtásának felelősei még nappal sem merészkedtek a környékre, hogy lássák mennyire rossz is ott a helyzet.

Az épületek között világítás egyáltalán nem volt, így joggal lehetett meg az embernek az a félelme, hogy valamelyik eldugott sarok mögül bármikor rárontha egy rablóbanda, de valójában olyasmire itt semmi esély sem volt. Ha bárki engedély nélkül bemerészkedett volna, hogy kiraboljon egy raktárt, vagy bérlőt, akkor nem a rendőrséget hívták volna az őrök, és igen jó eséllyel az illetőnek még hullája sem került volna elő soha. Így habár másképp tűnt, valójában a raktártelep közbiztonsága vetekedett a Rózsadomb villanegyedéével.

Alexék az egyik legtávolabbi épületet bérelték azon egyszerű okból kifolyólag, hogy egyedül az volt olyan állapotban, hogy viszonylagosan halálfélelem nélkül be lehessen lépni az ajtaján. Igaz nagynak nem lehetett épp nevezni, de Laci, a csapat feje így legalább elsüthette azt a poént, hogy nem három emelet omlik majd a fejükre, hanem csak a födém. Alex ismert vicces embereket, de Lacit még véletlenül sem sorolta volna közéjük, bármit is gondolt magáról a nyers modorú ex-kommandós.

Leparkolt az épület előtt és sóhajtott egy nagyot. Perpillanat lényegesen nagyobb kedvet érzett,

hogy meztelen fenékkel üljön bele egy kaktuszba, de az sajnos nem volt lehetséges opció, így leállította a motort, kiszállt a kocsiból és belépett az épületbe.

***

– Mióta van már bent? – kérdezte Kovács a megfigyelő csapatának egyik tagjától.

– Úgy másfél órája.

– És a csapat hogy áll?

– A rohadt dakoták jól védik a területet. Nehéz észrevétlenül bejutni, de két egység elfoglalta a pozícióját, már csak a főbejárat biztosítása van hátra.

– Továbbra sem hagyták el az épületet?

– Fél órája az egyik kiment cigizni, de azon kívül semmi.

– Mit csinálnak?

– Ahogy a hőkamerás képekből ki lehet venni, továbbra is vitáznak. Úgy lennék légy a falon, hogy halljam min.

Az utolsó megjegyzés már elment Kovács füle mellett. Ahhoz képest, hogy Modori felső kategóriás autótolvaj, és sofőr, meglehetősen könnyű volt követni. És ha már szóba jött, megtalálni sem volt különösebben nehéz, a rendőrök nem próbálkozhattak olyan nagy vehemenciával. Igaz, hogy nem volt bejelentett lakcíme, de egyáltalán nem úgy tűnt, hogy akárcsak próbálna elbújni. Azt az amatőr hibát nem követte ugyan el, hogy nekiállt volna költekezni, de óvintézkedéseket sem tett. Figyelve a viselkedését mióta rátaláltak a Hotel Mercure Budában, kezdett gyanús lenni, hogy talán rossz nyomon vannak. Amikor aztán éjjel egykor útra kelt és nem valamely ismert szórakozóhelyet vette célba, Kovács már tudta, hogy az első megérzése volt a helyes. Amikor elértek a cigányok lakta telephez, kicsit megijedtek, hogy nyomát vesztik majd, hisz arra már egyik követő kocsijukkal sem tudtak észrevétlenül behajtani. Kovács azonban nem azzal küzdötte fel magát idáig, hogy hagyta, hogy apróbb nehézségek az útját állják. Megállítottak egy szemből érkező piros Ladát, és némi ellentételezésért cserébe rábírták, hogy menjen az Impreza után és jelentse nekik hova megy. A válaszra nem kellett sokáig várni, így ez után jöhetett a következő leküzdendő akadály: hogyan jussanak be észrevétlenül a negyedbe. Kovács csapata igen jól szervezett volt, így ezt sem tartott sokáig megoldani. Fél órával később el is foglaltak egy jó megfigyelő pozíciót a komplexumon kívül, majd újabb egy óra alatt az összes akciócsapatuk észrevétlenül beszivárgott a telepre. Ezzel együtt is igen kényes helyzetben voltak. Lakatos Orbán a cigány maffia feje és Radnai kölcsönösen igyekeztek kerülni, hogy belefolyjanak egymás ügyeibe, márpedig végrehajtani egy támadást Lakatos területén jócskán kimerítette ezt a kategóriát. Még kínosabb lett volna a helyzet, ha netalán kiderül, hogy teljesen véletlenül találkozik pont négy ember abban a raktárban, és semmi közük sincs a reggel történt rabláshoz. Ésszerű lett volna megvárni, amíg elhagyják a telepet és semleges helyen csapni le rájuk, de végül Kovács ezt elvetette. Jelenleg egy helyen voltak és nem számítottak támadásra, ellenben ha most hagyják őket szabadon távozni és esetleg a nyomukat vesztik, lehet, hogy már csak a következő rablásra gyűlnek újra össze. Mindkét lehetőség túl kockázatos volt, Kovácsnak így döntenie kellett.

– Hármas csapat is pozícióban – törte meg pár perc után a csendet, az egyik megfigyelő.

– A bentiek mit csinálnak?

– Még mindig veszekednek.

– Akkor gyerünk!

***

– Na és vajon mégis kinek kellett volna észrevennie azt a kurvát? – üvöltött torka szakadtából Lajos, a legnagyobb termetű rabló. Egyébként sem számított épp egy férfiszépségnek, de ahogy a vastag orrlyukai a szokásosnál is jobban kitágultak az ordítástól, csak még inkább kihangsúlyozódtak darabos vonásai. – Nem az én oldalam volt, vagy igen, Jocókám?

Alex a telefonjával a kezében leheveredett egy sarokba és játszani kezdett. Számított rá, hogy balhé lesz, de ami azt illeti, jelenleg vele csak többen voltak a helyszínen, lényegileg nem tudott hozzászólni a témához. Igaz, ha tudott volna, sem szándékozott beszállni a két tesztoszteron-agyú vitájába. Már erősen kezdte unni a dolgot, mert közel két órája más sem ment, csak Lajos és Jocó egymást köpködték a kudarc miatt. Ez még nem is lett volna baj, csakhogy a vita kettejük közt nem igazán akart A pontból B pontba jutni, így konstruktív eszmecsere helyett csak útszéli ordibálás volt az egész. Nem mintha ez szokatlan lett volna tőlük… Alex nagyrészt ezért is nem szeretett az ilyen találkozókra eljárni, mert mindig ilyen farokhosszmérő versenyben torkollottak. Azt persze barokkos túlzás lett volna állítani, hogy nem szokta meg a vitákat, amíg Olaszországban élt, vagy akár ha hazament – hisz végeredményben mégiscsak hazahozott magával egy olyan jó 60 kilónyi Itáliát – de a meddő ordibálás attól még a legkevésbé sem volt ínyére.

– Nyugalom fiúk, ezzel nem jutunk előbbre! – próbálta csitítani a veszekedőket Laci, de nem sok sikerrel. Igaz, a korábbi kísérletei sem jártak eredménnyel, pedig az összes lehetséges módszert végigzongorázta. Üvöltözött velük, a zsákmány szétosztásával kapcsolatos szankciókat helyezett kilátásba, de a két keményfiú nem csillapodott.

– Már a kiképzésen láttam mekkora segg vagy, de eddig eltűrtem a faszságaidat. Most már viszont elég. Ha még egyszer a szemem elé kerülsz, golyót küldök a kurva koponyádba – köpte Jocó a társa arcába.

– Igen? És azt mégis hogy akarod kivitelezni, mi? Egy elefántot sem találnál el két méterről, annyira vak vagy. Máskülönben észrevetted volna azt a büdös ribancot az asztal alatt!!!

– Na most már elég! – üvöltött fel Jocó és egy méreteset lekevert a társának. Azt meglepte ugyan az ütés, de volt ideje annyira hátralépni, hogy ne teljes erőből csattanjon az arcán. Mielőtt azonban ellentámadásba lendülhetett volna, jött a következő csapás, ezúttal egy felütés formájában, ez elől viszont már nem tudott elhajolni, így a társa ökle iszonyatos erővel landolt az állkapcsán. A közelükben álló Laci pillanatok alatt ott termett, és igyekezett lefogni Jocót, mielőtt még az egy újabbat bevihetett volna láthatóan megrendült ellenfelének. Lajosnak ennyi is elég volt, hogy összeszedje magát, és épp nem volt benne annyi lovagiasság, hogy ne indítson ellentámadást a lefogott Jocó ellen. Két gyors ütést vitt be, az egyiket gyomorszájra, a másikat májra mielőtt Alex közbe tudott volna lépni. Ahogy rángatta el a nálánál jó pár kiló izommal nagyobb rablót, az még a lábával bele is rúgott párszor ellenfelébe.

Ez volt az utolsó pillanat, amikor Alex még úgy gondolta, hogy ez az este már nem is lehet ennél rosszabb.

Egy robbanás tépte ki tőből a raktár ajtaját, ami pár méteres repülőút után az ékszerekkel megrakott asztalon landolt. A robbanástól csengő füllel Alex egy pillanatra még csak azt sem tudta, hogy hol van. Elengedte Lajost, vagy az erőszakkal szabadította ki magát a karjai közül… ezt nem

tudta volna megmondani a kavarodásban. Reflexszerűen a földre vetette magát, és onnan figyelte, ahogy a nagydarab izomember, akit az imént még igyekezett lefogni, most előrántja a Colt-ját az övéből és a robbanástól füstölő bejáratra szegezi. A következő pillanatban egy lövés dördült, amelynek hangja most mindössze tompa távoli puffanásnak hallatszott. Lajos egy másodperccel később eldőlt, mint egy krumpliszsák és pont Alex mellett ért földet. A halántékán szivárgott a vér, szemei pedig élettelenül meredtek még mindig az ajtó felé, az már nem tudatosulhatott benne, hogy az ablak felől is érkeznek támadók.

Alex iszonyatosan megrémült. Bár sokszor üzletelt keményfiúkkal és sok húzós melóban vett részt, tűzharcba még soha nem keveredett. Persze a saját, jól megfontolt érdekében megtanult lőni, és volt is fegyvere, de eddig szinte még elő sem vette. Akadt ugyan olyan üzlet, ahol szüksége volt a pisztolyra, de csak az álláspontjának nyomatékosításához, lőnie nem kellett vele. Erre most úgy röpködtek a golyók a feje fölött, mint egy háborús filmben. Nincs mit szépíteni rajta, egy pillanatra ledermedt.

Társai azonban nem. Ők túl sok harcot megéltek már ahhoz, hogy egy kis lövöldözés megbénítsa őket. Nekik nagyobb szerencséjük volt, mint Lajosnak, még időben fedezékbe tudtak bújni, mielőtt végképp elszabadult a pokol. A támadóik eközben teljessé tették a körgyűrűt, amibe zárták őket, és a tetőablak felől is tüzet nyitottak rájuk. Hiába minden képzettség és a rendőrség bevetési osztályán eltöltött évek, sem Laci, sem Jocó nem volt felkészülve erre a támadásra. Gépfegyvertűz ropogott minden oldalról, nekik pedig csak a pisztolyaik voltak kéznél. Egyikük sem készült tűzharcra ezen az éjjelen, így a gépfegyvereiket otthon hagyták.

Közvetlenül Alex mellett két lövedék csapódott a földbe, amely feltépve a betont, törmelékzáport zúdított a fejére. Tisztában volt vele, hogy ott nem maradhat, mert a mellette holtan fekvő Lajoson kívül semmi fedezéke nem volt, de felállni a földről legalább olyan veszélyesnek tűnt. A legközelebbi fedezék jó két és fél, három méterre volt tőle, márpedig az túl nagy távolság ahhoz, hogy a túlélési esélyek a még vállalható kategóriába essenek. A másik raktárhelyiségbe vezető ajtó jóval közelebb volt, de tudta, hogy ha beveti oda magát, akkor csapdába kerül, onnan nincs más kijárat, még egy átkozott ablak sem. A támadók nyilvánvalóan túlerőben voltak, így a harc teljességgel kilátástalannak tűnt. Az egyedüli járható út a menekülés volt, de nem is ringatta magát abba a tévhitbe, hogy nincs körbezárva az egész épület.

Eközben Laciék a fedezék mögül viszonozták a tüzet. Az egyik ajtón berontó támadót mellkason találta egy lövés, aminek ereje hátravetette és holtan terült el a földön.

Alex ekkor látta meg a lehetőséget. Társuk halála egy pillanatra megtörte a támadók lendületét, ami elég időt adott neki, hogy csatlakozzon Laciékhoz a fedezékben. Négykézlábra emelkedett és onnan lőtt ki. Olyan laposan futott, ahogy csak bírt és az utolsó métert már vetődve tette meg, de sikerült fedezékbe jutnia.

– Most mi lesz? – üvöltötte oda Lacinak, amint a teste egész felületét takarásba tudta juttatni.

– Tartjuk magunkat, hátha a cigók a segítségünkre sietnek.

– Eszednél vagy te?! Miért érdekelnénk mi őket? Meg ha akarnának is, hol van azoknak gépfegyvere?

– Azt hiszed én nem tudom? De nincs más esélyünk. A kitörés öngyilkosság lenne. A segítség pedig túl messze van ahhoz, hogy időben ide érjen.

– Lehet, de… – ebben a pillanatban vett észre egy újabb támadót a fejük feletti tetőablaknál.

Előkapta a fegyverét és lőtt. Még soha nem kellett fegyvert elsütnie éles helyzetben, erre most nem csak, hogy lőtt, de végzett is egy emberrel. A támadó csípőjét találta el, amitől az elvesztette az egyensúlyát, és átzuhant az ablakon, kishíján Józsi fejére. A támadó még túl is élhette volna a zuhanást, ha esés közben a feje nem került volna a teste alá, aminek következtében földetéréskor a nyaka egy rémisztő reccsenés kíséretében kettétört.

– Szép lövés volt kölyök – kiáltotta neki Laci.

– De nem lehetne legközelebb, hogy az áldozatod nem hullik a fejemre?! – egészítette ki Józsi.

– Pofa be és vedd el a fegyverét!

A támadójuk jól fel volt szerelve. Találtak nála egy AK gépkarabélyt és egy P90-es géppisztolyt. A két ex-zsaru osztozott ezeken, Alexnek maradt a saját fegyvere.

A harc egyelőre meddőnek tűnt. Bár a támadóik túlerőben voltak, nem akartak esztelenül belerohanni egy zárótűzbe. Apránként haladtak előre, fedezékről-fedezékre. Egyértelmű volt, hogy előbb, vagy utóbb föléjük fognak kerekedni. Alexék lőszerkészlete korlátozott volt, támadóiké nem, így előre lehetett látni a harc végkimenetelét. A kérdést kizárólag az jelentette, hogy mennyi idejük van, mielőtt az ellenség annyira a közelükbe kerül, hogy már ne legyen kiút. Valamit feltétlenül ki kellett találniuk vagy tudták, mind ott pusztulnak.

***

Kovács ámulva nézte monitorán a kialakult tűzharcot. Igazából soha nem rajongott az erőszakért, inkább a munkája kötelező velejárójaként tekintett rá. Nem élvezte, ha másokat bántani kellett, de nem voltak álmatlan éjszakái sem az áldozatai miatt. Ilyen kérdésekben mindig kivételesen pragmatikus tudott lenni. Mindezek ellenére a raktárba szorult rablók kétségbeesett harca valahogy mégis csodálattal töltötte el. Nem lehettek annyira hülyék, hogy elhiggyék, van bármi esélyük legyőzni a rájuk törő csapatot, de mégis egyértelmű volt, hogy az utolsó leheletükig fognak harcolni. Ez persze felvetett egy nagy problémát. Annál nagyobb hibát most el sem követhettek volna, mint hogy mind a néggyel végeznek, márpedig jelenleg úgy festett, hogy élve nem lehet őket elfogni. Őszintén megvallva nem számított arra, hogy ilyen ellenállást fognak tanúsítani, így taktikát kellett váltani.

***

Alex egy pillanatra kipillantott a fedezékből és épp azt látta, amint az egyik támadó egy láda mögül startolva megpróbál eljutni a legközelebbi oszlophoz. Reflexszerűen kapta fel a fegyverét és tüzelt. Az első két lövés nem talált, de a harmadik a támadó térdét érte. Bár nem roncsolta szét teljesen, arra épp elég volt, hogy kiterüljön a földön és jó fél métert csússzon a lendülettől. A kezében hurcolt P90-es Alextől alig egy méterre ért földet. A sebesült férfi felüvöltött a fájdalomtól, és abban a pillanatban még arra sem volt ereje, hogy a fedezékbe másszon. Alex ennek ellenére is képtelen volt beleereszteni még egy golyót, amivel örökre harcképtelenné tette volna.

Aztán egyik pillanatról a másikra az ellenség abbahagyta a tüzelést. Halálos csend ülepedett a raktárra. Alexben csak most tudatosult, hogy mennyire sípol a füle a tűzharc hangorkánjától.

– Van egy alkunk a maguk számára! – hallotta az egyik támadó hangját mérföldes távolságból. – Ha együttműködnek, életben hagyjuk magukat.

– Igen? És miért kéne ezt elhinnünk? – üvöltötte vissza Laci.

– Nekünk nem maguk kellenek. A megbízójuk nevére van szükségünk.

– Bassza meg! Ezek Radnai emberei! – mondta Józsi.

– Most mi lesz? – aggodalmaskodott Alex. – Bármint is mond, ezek semmiképp sem hagynak minket életben.

– Ez egy percig sem kérdés – értett egyet Laci. – Ha megadjuk magunkat, addig kínoznak, amíg el nem mondunk mindent, amit tudni akarnak, aztán jó esetben azonnal végeznek velünk.

– Mennyi ideig tarthatunk ki?

– Kettő, maximum három perc. Esély sincs rá, hogy bármilyen segítséget kapjunk annyi idő alatt. De ha meg is adjuk magunkat… valószínű nem itt kérdeznének ki, így mire a többiek ideérnek, már az épület közelében sem lennénk.

– Meddig várjunk a válaszra? – kiáltotta türelmetlenül a támadók vezetője. – Ha nem jeleznek vissza harminc másodpercen belül, sajnos vissza kell vonnunk az ajánlatunkat.

Laci a homlokát dörzsölte. Sokat megélt a bevetési osztály rendőreként, de soha nem került még ilyen helyzetbe. Megszokta, hogy ő osztja az ilyen ultimátumokat. Természetesen amikor elvállalta ezt a megbízást, tudta, hogy kialakulhat egy ilyen szituáció, de ő a volt kollégáival számolt, akiknek ha az ember megadja magát, csak a szabadságát veszti el, nem az életét.

Alexnek sem a megadás járt a fejében. Nem meghalni tért haza. A tudat, hogy nem láthatja többé Carm gyönyörű arcát, rémülettel töltötte el. Szegény azt sem tudná, hogy mi lett vele, egyszer csak nem térne haza, örök kétségek közt hagyva ezzel a lányt. Ezt nem tehette meg vele, túl kellett élnie a helyzetet! Gyakorlatból tudta, hogy nem létezik olyan, hogy nincs megoldás, legfeljebb a gondolkodási idő túl kevés. Körbejáratta a szemét a raktárépületen. A támadók elzárták az ajtót, az ablakokat, így bármilyen kiút a testükön keresztül vezetett. Bár pontos számítást nem tudott végezni, úgy saccolta, hogy legalább tízen lehetnek még, lényegesen jobban felszerelve, mint ők. Igaz, hogy itt volt mellette két sokat megélt ex-kommandós, de ő maga csak annyit konyított a fegyveres harc taktikájához, amit egy videojátékból meg lehetett tanulni, azt pedig gyanította, hogy azzal itt nem sokra megy.

És abban a pillanatban meglátta az egyetlen szóbajöhető lehetőséget a szabadulásra. Egy vastag kábel futott a mennyezet felé a világításig. Igaz, hogy ha megpróbálnak kitörni, lekaszabolják őket, de koromsötétben egész biztosan nem lesznek képesek célzott lövéseket leadni rájuk. Ha kis szerencséjük van, nem is kezdenek tüzelni egyáltalán, nehogy egy társukat találják el. Megbökte Lacit és a fejével a lámpák felé intett, majd egyenesen a falon elhelyezett kapcsolószekrényre.

– Remek ötlet – veregette vállon az ex-zsaru. – Más esélyünk úgy sincs.

– Hogy mi? Miről van szó? – értetlenkedett Józsi, mivel a beszélgetés elejéről lemaradt. Laci először a lámpára, majd a kapcsolószekrényre mutatott.

– Oké vettem. Nyomassuk.

Laci vett egy nagy levegőt, hogy energiát gyűjtsön.

– Készüljetek fel, háromra indulunk. Egy…

Alex behunyta a szemét, hogy minél gyorsabban hozzászokjon a hamarosan beálló sötétséghez.

Igaz ez nem volt jelentős előny a támadók ellen, de nagyon is jól tudta, hogy az a pár pillanat is számíthat, amivel azok tovább lesznek teljesen vakok.

– Kettő…

A szíve a torkában dobogott, a szája szinte porzott a szárazságtól. Úgy helyezkedett, hogy amint kialszanak a fények, rögtön ki tudjon lőni a fedezéke mögül.

– Három! – Laci kihajolt és leadott egy sorozatot a kapcsolószekrényre. Hirtelen feneketlen sötétség telepedett a raktárra.

Alex felpattant és futásnak eredt, de közben még elmarta a földről a kiterített támadó P90-esét. Igaz, hogy ezzel veszített egy kicsit a lendületéből, de a pisztolya már szinte teljesen üres volt és biztosra vette, hogy lövöldözés nélkül nem lehet majd kijutni.

A lámpák kialvása után szinte azonnal elszabadult a pokol. A támadók vaktában tüzelni kezdtek minden irányból. Alex hallotta, ahogy Józsi fájdalmasan felüvölt a háta mögött, de nem állhatott meg ellenőrizni, hogy társa életben maradt-e. Futás közben felemelte a P90-est, és megeresztett egy sorozatot az ajtó felé. Két támadó sikoltott fel, ahogy a lövedékek felszaggatták a testüket. Hogy mennyire komolyan sérültek, arról Alexnek fogalma sem lehetett, csak remélni merte, hogy minimum harcképtelenné sikerült tennie őket. Változtatott a futása irányán, mivel a lövéssel egészen biztosan elárulta a helyzetét. Hirtelen az arca előtt egy méterrel torkolattüzet látott felvillanni. Tudta, hogy a támadó nem vette észre, mert csak vakon lőtt abba az irányba ahol egy másodperccel korábban még ő volt. Nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy egy újabb lövéssel ismét felfedje a helyzetét, ezért ahogy futva megkerülte a támadót, géppisztolya tusával egy jókorát odasózott, ahol a férfi tarkóját saccolta. Valamit el is talált, bár nem tudhatta, hogy azt-e amit célzott, de hiba lett volna megállni, hogy megbizonyosodjon róla. Az ajtó már csak alig három méterre lehetett tőle. Ismét irányt váltott, hátha az imént megütött támadó eléggé a tudatánál maradt ahhoz, hogy újra tüzet nyisson. Szerencséjére most nem érkezett újabb sorozat az irányába, így gond nélkül elérte az ajtót. Kidugta a fejét körülnézni, majd vissza is rántotta mielőtt még valamelyik odakint lesben álló ellenség beleereszthetne egy golyót. Gyorsan átszökellt az ajtó másik oldalára, hogy az ellenkező irányba is kikémlelhessen. Ott sem látott senkit, aki azonnali veszélyt jelenthetett volna, így amilyen gyorsan csak tudott megiramodott. A kocsiját a raktár Duna felöli oldalán parkolta le és tudta, nincs más esélye a menekülésre. Ugyan nem lehetett biztos abban, hogy nem fogják támadók várni ott is, de erre azért kicsinek tűnt az esély. Valószínű úgy számoltak, hogy a raktárból senki nem juthat ki élve, így értelmetlen lett volna a kocsi őrzésére embert pazarolni. Tudta, hogy jó húszméternyi sprint választja el a saroktól és addig kiváló célpontot nyújt bárkinek, aki tartott már életében fegyvert. A cikkcakkban futással csak növelte volna az utat, amit meg kellett tennie, így csak sprintelt, ahogy bírt. Az épület sarkhoz érve egy pillanatra megtorpant. Kidugta a fejét és vissza is húzta, mielőtt még felfoghatta volna, hogy szabad az út. Vett egy nagy levegőt és sprintelt tovább. Ahogy befordult, hirtelen léptek zaját hallotta a háta mögül. Bár a füle még mindig csengett és a lövések is dörögtek a raktáron belülről, ezt a hangot nem lehetett nem meghallani. Akár ha egy csapat rinocérosz csörtetett volna utána.

Megfordult és lövésre emelte a P90-est, de szerencséjére csak Laci tűnt fel a sarok mögül.

– Futás kölyök!

Nem kellett kétszer mondani. Megpördült és ismét futásnak eredt. Már csak néhány méterre volt a kocsijától, amikor egy hatalmas menydörgés rengette meg a környéket. A viharfelhők már rég elvonultak, de anélkül is tudta volna, hogy ennek most semmi köze nem volt az elmúlt napokban tomboló zivatarokhoz. Futás közben hátra pillantott és azt látta, ahogy Laci egy hatalmas lyukkal a

mellkasán elterül a földön.

„Mesterlövész!” villant át rögtön az agyán és szinte reflexből azonnal irányt váltott. Egy pillanattal később egy lövedék harapott ki egy jókora darabot tőle fél méterre az aszfaltból. Pár lépés után ismét irányt váltott, de ezúttal egy kicsit későn. Érezte, ahogy egy újabb golyó belehasít a vállába. Nem volt idegen számára a fájdalom, versenyzőként szenvedett már balesetet, de ehhez hasonlót még soha nem tapasztalt. Mintha egy késsel hasították volna fel a karját. A vér vastagon bugyogni kezdett a sebből. Odakapott a másik kezével, hogy elszorítsa, de nem állt le, már csak pár lépést kellett megtennie. Elérte a kocsit és szinte letépte az ajtaját, akkora lendülettel nyitotta ki. Ahogy beugrott egy újabb lövedék szaggatta szilánkokra a vezető oldali ajtó ablakát. Idegesen dugta a kulcsot a zárba és már indított is. A kétliteres boxer motor felbőgött, de ezúttal nem állt meg élvezni a gyönyörű duruzsolást. Odalépett a gáznak, amitől a Subaru katapultált a parkolóhelyről. A mesterlövész megeresztett még egy lövést, de az már csak a kocsi hátsó ülését rongálta meg.

Az út fele megvan, már csak meg kell lógni előlük valahogy.

***

– Uram, az egyiket sikerül lelőni, de a másik elért az autóhoz – jelentett az egyik megfigyelő.

– Az Isten verje meg! – vágta falhoz a fejhallgatóját Kovács. – Mégis melyik?

– Azt nem tudjuk.

– Imádkozzunk, hogy ne Modori legyen az. Merre van?

– Rohász azt mondta, hogy a létesítmény főbejárata felé tart. Megpróbálta lelőni, de nem járt sikerrel.

– Nem is baj. Ha a raktárban megsebesített rabló meghal, akkor ő az utolsó esélyünk, hogy eljussunk a megbízóhoz.

Nem is sikerülhetett volna rosszabbul az akció. Két rabló meghalt, egy harmadik valószínű azt sem éri meg, hogy kikérdezzék, a negyedik pedig szökésben van. Radnai nem tűri túl jól a kudarcokat, még akkor sem, ha az egyik legjobb embere követi el őket. A kicsinyes bosszú, hogy a rablókkal végeztek, ezesetben semmire sem volt jó. Attól még, hogy őket kihúzták a listáról, a rablássorozatot nem állították meg. A valódi felelősökre volt szükségük, nem pár fizetett keményfiúra.

– Főnök – törte meg a gondolatmenetét a megfigyelője. – Ott jön.

– Akkor utána!

***

Alex meglepődött azon, hogy mennyire könnyen kijutott a telepről. Lövésekre és üldözésre számított, ehhez képest a kapuig senki ember fiával nem találkozott. Ezúttal eszében sem volt megállni csevegni az őrrel, aki tett ugyan egy kósza kísérletet, hogy elzárja az útját, de hamar belátta, hogy ezzel legfeljebb elgázoltatná magát, ahhoz pedig nem fizették meg eléggé.

A Subaru nagy tempóval vágódott ki a Rákóczi útra. Alex csak az egyik szemével figyelte az utat, a másik folyamatosan a visszapillantót fürkészte. Olyan tempóval hajtott, hogy biztos lehessen benne, aki nem szakad le tőle, az rosszban sántikál. Egy percig sem kételkedett abban, hogy a támadóknak

van valahol emberük a raktáron kívül is és nem akarta megkockáztatni, hogy követhessék. Nem is tévedett, amint kiért a főútra egy lesötétített autó a nyomába szegődött. Bár nem volt akkora teljesítményű, mint az övé, nagyjából képes volt vele tartani a lépést, vagy legalábbis a kívántnál lassabban szakadt le tőle. Tudta, hogy le kell ráznia, de jelenleg nem volt képes kialakítani egy megfelelő taktikát ehhez. A szíve még mindig a torkában dobogott és minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy megpróbálja lelassítani, ráadásul a vérzés sem igyekezett alábbhagyni. Nem mehetett vissza a hotelhez, amíg a nyakában voltak a rosszfiúk, de biztonságba kellett juttatnia Carmelát. Jobb híján megpróbálta erőből lerázni az üldözőket, de most a szerencse ellene dolgozott. Reggel a villamos egy kevésbé veszélyes helyzetben segítségére volt, most azonban amikor igazán szükség volt rá, egy másik sínen közlekedő jármű a csepeli HÉV keresztülhúzta a számításait. Az a rohadt szolgálati járat! Hiába volt már jó kétszáz méterre az üldözőktől, ha megáll a HÉV átjárója előtt, egy szempillantás alatt utolérik. Sehol semmi menekülőút, keresztutca, semmi, ami a segítségére lehetett volna. Ugyan a HÉV sínek mellett futott egy út, de az egysávos volt, és már messziről látszott, hogy szemből jön egy kamion, így a legjobb esetben is csak csapdába került volna, ha arra megy.

Lassíthatott volna, hogy magára húzza az üldözőit, de gyanította, hogy a rendőrökkel ellentétben ezek azonnal tüzet nyitnának rá, amint alkalmat ad nekik, éppen ezért azt sem játszhatta meg, hogy szembefordul velük faszagyereket játszani. Egy esélye maradt csak, de az ritka kockázatosnak tűnt. A szerencséje a szerencsétlenségben az volt, hogy a HÉV-szerelvény kifutott a végállomásról, nem be, így a közelebbi sínpár szabad volt. Csakhogy a villamossínekkel ellentétben ezek nincsenek leaszfaltozva, így meglehetősen rázós útnak ígérkezett végigautózni rajtuk, az egy kilométerrel arrébb található következő állomásig, ahol az első lehajtási lehetőség volt. Más esetben eszébe sem jutott volna ezzel próbálkozni, de nem volt abban a helyzetben, hogy válogathasson. Lassított annyira, hogy az első síngerenda ne dobja el méterekre a kocsit mikor ráhajt, és összeszorította a fogait ahogy a sajgó vállára nézett. *Ez átkozottul fog fájni!*

***

– Mit csinál ez? – kerekedtek el Kovács sofőrének szemei. A kérdés persze költői volt, mindketten látták, hogy mire készül.

– Nem lehet ennyire őrült. Nem hiheti, hogy ott végig tud menni azzal a kocsival.

És abban a pillanatban megtörtént. A kék Subaru kicsit lassított, majd a sínek és az út kereszteződésénél hirtelen enyhén balra fordult. Amint elhagyta az aszfaltozott szakaszt, az orra szikrázva ütődött a sínekhez, majd szinte azonnal megdobódott az egyik gerendán és egy rövid repülőutat követően visszatért a földre. Ezt a procedúrát még eljátszotta néhány gerendánál, de egyre kisebb és kisebb utat téve meg a levegőben, mígnem végül a mozgása kontrollálódott és kockás hullámzássá csillapodott.

Kovácsék hatalmasat fékeztek a sínekhez érve. A kamion még másodpercekre volt attól, hogy végre elhagyja az utat, amit blokkolt előlük és a HÉV is útjukat állta, így tehetetlenül nézték, amint úgy egy kilométerrel később a Subaru lekanyarodik a sínekről és nagyobb sebességre kapcsolva eltűnik a látóhatárról.

– A kurva anyját, de jó ez a kölyök! – mondta Kovács, de inkább csak magának szánva. Még ő is meglepődött rajta, de a szája mosolyra húzódott közben. Távolról sem volt annyira dühös, mint amennyire érezte, hogy lennie kéne, ez pedig megindított a fejében egy gondolatmenetet, aminek a végén egy nagyszerű ötlet várta.

Harmadik fejezet

Kovács tőle szokatlanul idegesen toporgott Radnai irodája előtt. Nem volt mindennapos dolog, hogy kudarcról kelljen jelentést tennie és őszintén megvallva ez azért zavarta az önérzetét. Sok-sok víz lefolyt már a Dunán mióta utoljára sikertelenül zárt egy megbízást, és ezt a mostanit bizony jobb híján nem lehetett másként értékelni. Modori nem tért vissza a hotelbe, valószínűleg volt elég esze ahhoz, hogy tudja, megtalálták. Bár hagytak ott egy megfigyelőcsapatot, de Kovács nem ringatta magát olyan tévképzetekbe, hogy van bármi értelme az egésznek. Amint néhány húszezresért cserébe megtudták a szállodaportástól, Modori barátnője az éjszaka folyamán elég sietősen hagyta el a hotelt, így értelmetlen volt arra várni, hogy feltűnjenek ott, azonban ez a szál sem maradhatott elvarratlanul.